

ρήνη. Εἰς τοὺς τελευταίους προσθετέοι καὶ 190,000 κοζάκοι ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ.

Τὸ ναυτικὸν συνίσταται ἐκ τοῦ στόλου τῆς Βαλτικῆς, τοῦ τῆς Μαύρης θαλάσσης, καὶ τῶν στολίσκων τῆς Ἀραβίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, καὶ ἐν Σιβηρίᾳ, περιλαμβανόντων ἐν συνόλῳ 75 ἀτμόπλοια, φέροντα 1530 τηλεβόλα, ἐξ ὧν 23 εἰσι θωρηκτά, καὶ 12 ἱστιοφόρα πρὸς μετακινήσιν στρατοῦ.

Ἡ Ῥωσσία εἶναι ἐξόχως γεωργικὴ χώρα καίτοι δὲ μόνον σχετικῶς μικρὰ μερὶς αὐτῆς καλλιεργεῖται, ἐξάγει μέγα ποσὸν σίτου. Ἀπείρον στρώμα ἀνθρώκων κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξάντλητον, ἀνεκαλύφθη παρὰ τῷ Καρτὸφ, ἐν τῇ λεκάνῃ τοῦ Δόντες, νῦν δὲ ἐκμεταλεύουσι τοῦτο. Πλὴν τῶν μεταλλουργικῶν καὶ μηχανικῶν ἐργοστασίων, ἡ Ῥωσσία ἔχει πολλὰ ἐκτεταμένα ὑφαντήρια, βυρσοδεψεία καὶ μηλώτοποιεῖα. Τὸ λίνον κατὰ μέγα μέρος κατεργάζεται διὰ τῆς χειρὸς. Ἐπίσης παράγει βαμβακερά καὶ μάλλινα ὑφάσματα. Κλωστήρια μεταξὺς ὑπάρχουσι ἐν Μόσχᾳ, ἥτις φημίζεται διὰ τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ ἐπὶ μεταξίνου ὑφάσματος κεντήματα. Τὰ μεταλλεῖα ἐπίσης παράγουσι μεγάλην ἀξίαν χρυσοῦ, ἀργύρου, πλατίνης, χαλκοῦ, σιδήρου, ὀρυκτοῦ ἁλατος μαρμάρου καὶ ὡματος πρὸς κατασκευὴν σκευῶν. Ἡ χώρα εἶναι καλῶς ἐφοδιασμένη δι' ὀδῶν, διορύγων, σιδηροδρόμων, καὶ τηλεγραφικῆς συγκοινωνίας.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΑΙΝΑΥΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 11).

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Φριτιόφ ἤπλωσε τὸν μανδύαν του ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγίστων δένδρων. Ὁ γέρον βασιλεὺς στηρίζει ἀφελῶς τὴν λευκὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ νεαροῦ συνοδοῦ του καὶ κοιμᾶται οὕτω ἄφροντις ὡς ἂν ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του μετὰ νικηφόρον μάχην.

Μόλις ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του ἰδοὺ πτηνὸν μέλαν ἀρχίζει ἀπὸ τίνος κλάδου νὰ κελᾷδῃ: «Σπεῦσον Φριτιόφ, φόνευσον τὸν ἡγεμόνα τοῦτον καὶ δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος καταπαύει ἡ ἔρις. Λάβε τὴν σύζυγόν σου· ἀνείκει σοι διότι πρῶτος τὴν ἡγάπησας· ἐνταῦθα οὐδὲν ἀνθρώπινον βλέμμα θέλει σὲ ἰδεῖ ὁ δὲ τάφος δὲν διακρίνεται.»

Πλὴν, δὲν εἶχε πελαίωσει τὸ κελᾷδμά του ὅτε ἄλλο πτηνὸν λευκὸν ὡς ἡ χιών κελᾷδῇ ἐκ τοῦ ὕψους ἐπίσης τῶν δένδρων: «Ἐὰν βλέμμα ἀνθρώπινον δὲν σὲ ἀνακαλύψῃ ὁ Ὀδὶν ὅμως σὲ βλέπει. Μιὰρὲ τολμᾷς νὰ φονεύσεις γέροντα ἀπροστάτευτον ἐν τῷ ὕπνῳ σου; Ἀγνοᾷ τί ἂν ἀπολαύσῃς ἀλλὰ τὴν δόξαν τοῦ ἥρωος, ποτέ.»

Οὕτως ἐκεκᾷδουν τὰ δύο πτηνὰ καὶ ὁ Φριτιόφ ἀπέσπασε ζωνρῶς τὸ ξιφὸς του, ὅπως τὸ ἐξικοντίσῃ

πλήρης παραφορᾶς, εἰς τὰ σκοτεινὰ τοῦ δάσους βάθην. Τὸ μέλαν πτηνὸν φεύγει ἐπιφύκῳ τὸ ἔδαφος ἐν ᾧ τὸ λευκὸν ὑψοῦτο ἐπὶ ἐλαφρῶν πτερύγων πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ ἥχον γλυκὺν καὶ ἐξὺν ὡς τὸν ἥχον τῆς κινύρας. Τότε δὲ καὶ ὁ γέρον βασιλεὺς ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς:

«—Οἶαν γλυκεῖαν στιγμὴν διήλθον, εἶπε, καὶ πόσον ἡδὺ νὰ ἀναπαύηται τις ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δασῶν καὶ τὴν φροῦρησιν ξίφους ἀψύχου! Πλὴν, ὦ ξέने; ποῦ εἶναι ἡ διάσημος ἐκείνη λεπίς ἣν ἀποκαλοῦσιν ἀδελφὴν. τῆς ἀστραπῆς; Τίς ἐχώρισε ὑμᾶς οἵτινες ἔπρεπεν νὰ ἦσθε ἡνωμένοι αἰωνίως;»

«—Μὴ φρόντιζε περὶ τούτου ποσῶς, ἀποκρίνεται σοβαρῶς ὁ Φριτιόφ· ἡ Νορβηγία θέλει μοι παράσχει ὅσας ἂν θέλω λεπίδας ξίφους. Πλὴν τὸ δῆλόν τοῦ ξίφους οὐδέποτε ὁμιλεῖ περὶ εἰρήνης καὶ ἐν τῷ ἡκονισμένῳ χαλκῷ κατοικεῖ τὸ φοβερόν τοῦ Νιφελχέιμ.* πνεύμα. Ὁ φοβερός οὗτος δαίμων οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ἀδιαφθέρου ἀνθρώπου τὸν ὕπνον ἐβέβαι· καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες τὸν διεγείρουσιν εἰς κακοποιεῖν.»

«—Νεανία, εἶπεν ὁ Ῥιγκ, μὴ νόμιζε ὅτι ἐκοιμήθην, οὐχί· ἀπλῶς προσεποιήθην τοῦτο ὅπως σὲ δοκιμάσω. Ὁ φρόνιμος δὲν ἐμπιστεύεται εἰς τὸ ξίφος του πρὶν ἢ πεισθῇ περὶ τῆς ἀξίας οὐδὲ εἰς τὸν φίλον του πρὶν ἢ δοκιμάσῃ αὐτόν. Εἶσαι ὁ Φριτιόφ! Σὲ ἀνεγνώρισα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπάτησας τὴν θύραν μου. Ὁ Ῥιγκ ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν πανοῦργον συμπότην του. Καὶ διατὶ ἄλλο εἰσέδυσας εἰς τὸν οἶκόν μου μετεμφισμένος ἢ διὰ νὰ ἀρπάξῃς τὴν σύζυγον τοῦ γέροντος; Ὁ τίμιος οὐδέποτε κρύπτει τὸ ὄνομά του, ὅταν ἔρχεται νὰ παρακαθίσῃ εἰς τράπεζαν φίλου· παρουσιάζεται ἀσκεπής ἢ ἀσπίς του διαλάμπει ὡς ἡ ἡμέρα. Ἦκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ τίνος Φριτιόφ ὅστις εἶναι τρόμος ἀνδρῶν τε καὶ θεῶν ὅστις θραύει τὰς ἀσπίδας καὶ καίει τοὺς ναοὺς. Ἔσκεπτόμην ὅτι θὰ εἰσῆρχετό ποτε κατὰ τοῦ κράτους μου, ἐπὶ κεφαλῇς τῶν στρατῶν του. Καὶ ὅμως τὸν εἶδον εἰσερχόμενον κατακεκαλυμμένον ἀπὸ ῥάκη καὶ φέροντα τὴν βακτηρίαν τοῦ ψεύδους ἀνὰ χειρας. . . . Διατὶ ταπεινοῖς τοὺς ὀφθαλμούς; Ἦμην ἄλλοτε νέος ὡς σὺ καὶ γινώσκω ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι πάλιν ἀδιάληπτος καὶ ἀκρατὴς πρὸ πάντων ἐν τῇ νεότητι· πλὴν γνωρίζω πρὸς τούτοις ὅτι γίνεται τις καὶ ἐαυτοῦ νικητὴς πολλάκις. Δι' αὐτὸ τοῦτο ἠθέλησα νὰ σὲ δοκιμάσω, σὲ ὥκτειρα· λήσμονά τὰ πάντα, καὶ σὲ συγχωρῶ. Βλέπεις εἶμαι γέρον καὶ μετ' οὐ πολὺ θέλεις μὲ καταβιβάσει ὑπὸ τὸν ἐπιτάφιον λόφον. Τότε λάβε τὸ βασίλειόν μου καὶ μετ' αὐτοῦ, νεανία μου, καὶ τὴν νεάνίδα ἥτις προώριστό σοι. Ἀναμένων τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔσω καὶ τότε ὡς υἱός μου, πιστὸς ὡς μέχρι τοῦδε· εἶθε δὲ οὐδεμίαν ὑστεροβουλίαν νὰ μᾶς χωρίσῃ.»

* Κατοικία τῶν κεραυνῶν.